

Zveza Ljudskih Tradicijskih Skupin Slovenije
Slovenian CIOFF® National Section

Bilten

Št. 3, letnik X.

Julij 2011

Vsebina

<i>Magdalena Tovornik:</i>	Beseda predsednice	27
<i>Brane Šmid:</i>	Mednarodni folklorni festival Alpe Adria 2011	28
<i>Peter Šumnik:</i>	Ali CIOFF® ali kaj drugega	29
<i>Zvonko Gantar:</i>	Še pomnite, tovariši?	30
<i>dr. Bruno Ravnikar:</i>	Preporod ansambla Kolo	33
<i>Franci Pivec, Vasja Samec:</i>	Otrinovih 80 let	34
<i>foto:</i>	Mladi plesalci društva Krog, Vabilo na Folkart 2011	36

Bilten je brezplačno glasilo članov Zveze ljudskih tradicijskih skupin Slovenije in izhaja štirikrat letno.

Naslov: Zveza ljudskih tradicijskih skupin Slovenije
Glavni trg 7
p. p. 173
4000 Kranj
e-pošta: cioff-slovenia@cioff.org
internet: www.zltss.si

Bilten ureja Uredniški odbor:

glavni urednik	Janja Ravnikar
član	Janez Florjanc
član	Božidar Fabjan

Prispevke pošiljajte na: janja.ravnikar@gmail.com

Bilten se nahaja tudi na spletni strani ZLTSS: www.zltss.si.

Vsebina člankov izraža avtorjevo mnenje in ne mnenja uredniškega odbora.

Naslovnica: Panjska končnica: Mož brusi babi jezik (Babji jezik, pravijo, je na eni strani srp, na drugi kosa, spredaj pa dleto; žnablji so nož, zobje pa žrmlje, gorje tedaj tistemu, ki ga babe, kakor se pravi, skoz usta vlečejo!)

Beseda predsednice

Spoštovani!

Prva polovica leta je za nami in približuje se poletje. Za veliko število članov ZLTSS je to čas nastopov doma in v tujini. Tudi letos smo od CIOFF® mreže po vsem svetu prejeli veliko povabil za gostovanje slovenskih folklornih skupin. Odziv na naše razpise kaže, da si bolj oddaljenih destinacij za udeležbo na zanimivih festivalih žal naše članice ne morejo privoščiti. Cene za potovanja na druge kontinente so previsoke, bivanja na teh festivalih pa so daljša. Oboje je težko doseči, še zlasti ob vse večji odsotnosti sponzorjev, ki so nekoč pomembno prispevali k financiranju gostovanj.

Po sedanjih podatkih se bo med junijem in avgustom letos dvanajst naših članic udeležilo mednarodnih festivalov CIOFF®. Odprtih je še nekaj možnosti (Brazilija, Portugalska, Francija). Ne glede na to je naša nova naloga zagotoviti kar največ krajših izmenjav naših folklornih skupin s tujimi, zlasti ob koncu tedna in v času različnih praznovanj doma, in ne nujno čakati le na festivale.

Prvi koraki v tej smeri so opravljeni. Na letošnjem festivalu Alpe Adria, ki ga je gostila Avstrija, smo se dogovorili za te oblike sodelovanja, zato že sedaj poziv vsem članom, ki bi želeli sprejeti naše sosed ali pa odpotovati na te vrste gostovanj, da nam pošljejo svoje želje za prihodnje leto. Potrudili se bomo poiskati kar največ možnosti!

Potem, ko smo na letošnjem Zboru članic sprejeli sklep, da skupaj z JSKD organiziramo okroglo mizo o stanju na področju nematerialne kulturne dediščine pri nas in o stanju folklorne dejavnosti, je dobra novica sprejet dogovor, da se bo to zgodilo 3. decembra v Ljubljani. Dobra novica je tudi, da se je že sestel iniciativni odbor, ki resno proučuje možnosti za to, da bi naša prestolnica dobila mednarodni festival Zmajfest že naslednje leto. Prvi pogovori z JSKD in z mestom Ljubljana so ohrabrujoči, zato z delom nadaljujemo.

Na mednarodni ravni je prvi teden v juniju zaznamovalo vsakoletno srečanje članic Sektorja za Centralno Evropo v Velikem Novgorodu, Rusija, potekajo pa že priprave za 41. Kongres CIOFF®, ki bo novembra v Recife, Brazilija. Več o tem v prihodnji številki!

Kot sem rekla na začetku, se približuje čas počitnic. Vsem, ki ga boste izkoristili za gostovanja in nastope, želim veliko uspeha. In ne pozabite, tudi odpočiti si je treba v tem času, jeseni pa znova na delo!

Magdalena Tovornik, predsednica ZLTSS, predstavnica CIOFF® v UNESCO

Mednarodni folklorni festival Alpe Adria 2011

Mednarodni folklorni festival Alpe Adria že vrsto združuje Slovenijo, Avstrijo, Italijo in Hrvaško, letos pa še Madžarsko. Lansko leto smo bili gostitelji Slovenci in organizirali ta festival v Ljubljani. S festivalom v Ljubljani je ta dogodek postal tridnevni, saj v prejšnjih letih ni bilo tako. Dr. Bruno Ravnikar in ga. Magda Tovornik s sodelavci so vložili veliko napora v pripravo prireditve v Ljubljani, ki je zelo lepo uspela.

Letos je Slovenijo zastopala Akademsko folklorna skupina Ozara iz Kranja. Festival se je odvijal v Avstriji, na Zgornjem Štajerskem, v mestu Langenwang in okoliških krajih. Festivalu in skupini Ozara so se pridružili tudi g. dr. Bruno Ravnikar, predsednica ZLTSS ga. Magda Tovornik in tajnik g. Zvone Gantar.

Gostitelji so festival združili z 90. obletnico njihovega društva narodnih noš in temu primerno so potekali vsi programi. To pomeni veliko govorov ter veliko v njihove noše oblečenih ljudi, nastopajočih in gledalcev.

Avstrijski gostitelji so se zelo potrudili, saj take namestitve, postrežbe, prijaznosti in gostoljubnosti nikakor nismo pričakovali. Namestili so nas v lep Juffa hotel z bazenom in savnami. Ob nastopih, ki so sledili, smo bili deležni velike pozornosti gledalcev in gostiteljev. Ob nastopu v domu ostarelih smo lahko opazili na oknih prilepljene slovenske zastave, ob pogledu na razkošen hladno – topli bife, ki je sledil, pa smo lahko opazili tortice, okrašene z barvami slovenske zastave in z grbom.

Sobotni večer je potekal v znamenju folklornega festivala ter 90. obletnice njihovega društva. V lepo pripravljene dvorane z velikim odrom se je zvrstilo kar precej nastopajočih, poleg folklornih skupin povabljenih držav še njihove pevske in plesne skupine. Skupaj z dolgimi govori se je program raztegnil kar na tri ure in pol.

V nedeljo dopoldan je bila v lepem sončnem vremenu izvedena parada nastopajočih folklornih skupin, skupaj z njihovimi društvi narodnih noš. V paradi so sodelovale tudi tri godbe na pihala, skupaj pa je sodelovalo kar 26 skupin. Ob zaključku so izbrani pari posameznih folklornih skupin skupaj zaplesali dva avstrijska ljudska plesa in s tem potrdili, da glasba, ples in petje ne poznajo meja.

Brane Šmid, član strokovnega sveta ZLTSS

Ali CIOFF® ali kaj drugega

Vsaka folklorna skupina, članica našega ZLTSS, je to postala z željo, da bi lahko sodelovala na raznih kvalitetnih festivalih, ki potekajo pod CIOFF®. Pogoji na teh festivalih so znani tako s strani prireditelja kakor s strani nastopajočih.

Žal pa festivale razpisujejo in prirejajo razne agencije, ki imajo drugačne interese, in o dobri organizaciji festivala, predvsem za nastopajoče, nimajo posluha. Na različne naslove prihaja vedno več vabil iz drugih držav za sodelovanje na raznih mednarodnih srečanjih folklornih skupin, ki niso v organizaciji CIOFF®.

Potem pa se pri vodji FS postavi vprašanje: Ali se prijavimo ali čakamo na boljšo ponudbo. Skupino je treba nagraditi za dobro delo in jo vsaj enkrat letno peljati v tujino. Kot člani CIOFF® dobimo premalo ponudb za gostovanja kje bližje, za krajši čas, in mogoče za izmenjavo med skupinami. Vedno več je starejših folklornih skupin, ki za kakšne zahtevnejše festivale malo dlje od Slovenije niso več sposobne.

Nastane vprašanje, ali ne bi skupine peljali na festival, ki ni v organizaciji CIOFF®, kjer pa je potrebno vse plačati, od prevoza, hrane do nastanitve. S težavo se spravi denar skupaj in kot se je zgodilo neki naši nekdanji članici, so naleteli na težave. Domača folklorna skupina iz Bosne kljub želji, da bi bili dobri gostitelji, ni imela dovolj denarnih sredstev, da bi poskrbeli za goste, prireditelj festivala pa ni nudil ničesar. Še na obljubljen denarno nagrado za osvojeno drugo mesto na festivalu je pozabil. Skupina je po prihodu v Sarajevo bila nastanjena na oddaljeni Jahorini. Do mesta prireditve je bilo daleč in nabralo se je kar nekaj dodatnih kilometrov, ki jih je bilo potrebno doplačati. Po mestu je vozil mestni avtobus in zaradi nevednosti ob neplačilu vozovnice so bile kazni visoke. Veliko problemov je povzročila tudi ukradena denarnica z dokumenti. Na veleposlaništvu v Sarajevu čez vikend ni bilo možno dobiti nikogar. Še dobro, da so se našli razumni policaji, ki so s potrdilom o izgubljenem delno rešili primer, da se je član folklorne skupine sploh lahko vrnil domov.

Pa še nekaj: ob vsaki ponudbi za gostovanje naših skupin izven Slovenije bi bilo dobro razmisliti, ali se spleča udeležiti festivala, ki ga ne organizira CIOFF®. Ko si enkrat navajen na dobro organizacijo CIOFF®-ovih festivalov, si na slabših še bolj razočaran. Res škoda, da ne dobivamo več vabil iz bližnjih krajev.

Peter Šumnik, član strokovnega sveta ZLTSS

Še pomnite, tovariši?

Globoko, globoko se je petdesetčlanski folklorni skupini Sava vtisnilo v spomin štirinajstdnevno gostovanje. V Montrealu (Kanada) smo nastopali kar na dveh mednarodnih CIOFF® festivalih. Dejansko se je imelo kaj vtisniti globoko v srce. In prav ta globoki spomin je še vedno živo prisoten v vsakem od takrat gostujočih. Verjetno tudi ne bo nikoli izbrisan. Od takrat je do danes preteklo že polnih dvajset let.

Še vedno se pred nami vrta nepozabno veselje v JAT-ovem letalu, ki nas je popeljalo preko oceana. Še vedno vidim stewardesi, ki sta zardeli ob zvokih naših godcev, in slišim doneč aplavz polnega letala visoko nad oblaki oceana. Tudi kapetan letala je izstopil iz kabine in zaploskal veselemu razpoloženju. Polni pričakovanj smo pristali v Montrealu. Cela dva dneva smo izkoristili samo za spoznavanje velikega mesta. V marsikateri ulici smo naleteli na sušenje perila preko ulice, a nismo dobili odgovora, ali je to znak razkošja ali bede.

Tretji dan pa se je naše jugoslovansko poslanstvo pričelo z otvoritveno parado. Med številnimi tujimi skupinami (iz Bolivije, Kitajske, Francije, Indije, Turčije in Rusije) smo bili tudi folklorniki Save z jugoslovansko zastavo in napisom »Yugoslavia«. Z neprekinjenimi aplavzi nas je pozdravljala številna množica ljudi ob cestah, kjer se je vila folklorna povorka. Navdušenje nad slovensko glasbo, vriski fantov ter pestrostjo in bogastvom naših kostumov je bilo enkratno. V Kanado smo odpotovali, da bi predstavili pestrost in raznolikost folklorne dediščine Jugoslavije. Tako so nas predstavljali napovedovalci programa in tako je bilo zapisano v vseh oglasih in promocijskih gradivih.

V zgodnjih jutranjih urah naslednjega dne pa je kot strela z jasnega gospod Janez Žargi, slovenski izseljenec, vstopil v našo spalnico in povedal: »V Sloveniji je vojna.« Resnično ni bilo takoj mogoče dojeti, kaj se je zgodilo v naši domovini, še manj pa, kaj se dogaja našim svojcem. Zaskrbljenost je naraščala, zveze takoj nismo mogli vzpostaviti. V televizijskih poročilih smo vsako uro videvali le bombardiranje, ki ga je izvajala jugoslovanska vojska. Lasje so nam šli pokonci. Nekateri člani so zahtevali takojšnjo vrnitev domov, a festival je od nas pričakoval potrpežljivost, umirjenost in najprej ocenitev nastalih razmer. Ne boste verjeli, še danes je v našem arhivu faks sporočilo, s katerim nam je zasvetila prva zelena luč (bila je to zlata luč) iz domovine. Vzpostavili smo zvezo s predsednikom CIOFF®-a Jugoslavije dr. Brunom Ravnikarjem, ki se je takoj povezal s predsednikom CIOFF®-a Kanade g. Guyem Landryem, in oba sta glede na nastale

razmere skušala izoblikovati realno oceno razmer in to predstaviti skupini. Obrazložitev je bila za večino jasna – gostovanje je najbolje nadaljevati, ker bi bila takojšnja vrnitev domov zelo vprašljiva in celo tvegana. Predlog g. Ravnikarja smo sprejeli z razumevanjem in celo olajšanjem, da imamo vsaj enega, ki ima stik z nami. Vodstvo skupine se je hitro odločilo, da z nastopi nadaljujemo, dokler ne dobimo prave ocene o stanju v domovini. Še istega dne pa smo se tudi odločili, da če gostovanje nadaljujemo, bomo predstavljali samo še Slovenijo in ne Jugoslavije – nastopali bomo samo s slovenskim sporedom. Z veliko pomočjo g. Janeza Žargija smo odločitev predstavili organizatorju, ki je naše stališče razumel in našo zahtevo sprejel z velikim razumevanjem. Takoj so izdelali novo tablo z novim napisom »Slovenia«. Na drugem festivalu so se kar preko noči trudili izdelati celo slovensko zastavo. Vse parole v dvoranah, nanašajoč se na jugoslovansko folkloro, so odstranili in mi, folklorniki Save, smo v vseh nadaljnjih nastopih predstavljali samo bogastvo in pestrost slovenske folklorne dediščine. Predstavljali smo se z gorenjskimi, belokranjskimi, rezijanskimi, dolenskim, primorskimi in prekmurskimi plesi. Ja vse smo imeli s seboj, ker so bili predvideni celovečerni nastopi. Lepo slovensko pesem so iz nastopa v nastop izvajali pevci savske Drumelece. Nastope so nam popestrili tudi tamburaši Bisernica. Odločno pa smo zapakirali bunjevske in glamočke kostume, zapakirali smo tudi jugoslovansko zastavo. Do zaključka festivala v Lachinu in tudi na drugem festivalu v Cornwallu, na drugi strani velikega Montreala, smo s pomočjo razumljivih organizatorjev predstavljali resnično samo Slovenijo. Tudi napovedovalci sporedov so nas predstavljali kot predstavnike iz Slovenije. Vse to smo opravljali iz nastopa v nastop do konca našega gostovanja dostojanstveno, saj je k temu veliko pripomoglo številno gledalstvo, ki nas je bodrilo z gromkimi aplavzi. Vsi gledalci so vedeli, kaj se dogaja v naši domovini, in sočustvovali z nami. Veliko je bilo ljudi, ki so nam želeli stati ob strani, nas tolažiti in nam pomagati. Pripravljeni so nas bili obdržati v Kanadi do ureditve razmer, le veleposlanik Kapetanović se ni utegnil odzvati vabilu organizatorja za vse veleposlanike na zaključnem gala večeru – nastopu vseh skupin.

V zadnjih dneh našega gostovanja smo nekateri člani le dobili stik z domačimi in prišlo je do velikega olajšanja. Prišel pa je tudi dan našega vračanja v domovino, a je spet »zavreščalo: »Ne gremo v Beograd!« Kljub različnim govoricam o možnih variantah za polet domov smo se le držali načrtovane in že plačane vrnitve z JAT-ovim

letalom preko Beograda v Zagreb. Potolažil nas je direktor Sava d. d. Janez Bohorič, ki nam je tik pred povratkom zagotovil, da je vse uredil, da bo v Beogradu pri prestopu na zagrebško letalo s pomočjo savinega predstavništva vse v redu. Bili smo potolaženi, a še vedno zelo zaskrbljeni, kaj bo z nami. Premagala nas je želja po domačih in brez besed, čisto tiho smo vstopali v JAT-ovo letalo. Nemi in zaskrbljeni smo ostali vsak s svojimi mislimi in to tako rekoč vse do Zagreba. V Beogradu se je uresničila trditev direktorja Bohoriča – noben carinik niti policaj se ni vtaknil v naše potne liste in ne v številno garderobo. Bravo Janez! Vožnja z letalom je bila dolga in še enkrat daljša, veliko predolga. Doživeli smo stik z Alpetourjevim šoferjem in zažareli smo v vsej luči ter kar vzklikali: »Zdaj smo pa že doma!« In glej ga zlomka. Ker ni bilo mogoče peljati po glavni dolenski cesti proti Ljubljani, smo križarili po nekih obrobnihih cestah in sredi dolenskega gozda se je pokvaril avtobus, tako da se je spet za nekaj dolgih ur zavleklo srečanje z domačimi. Prestali smo tudi to in pozno ponoči oziroma že bolj proti jutru le prispeli z drugim avtobusom v Kranj. Ponovno in kar tako, brez besed, spet čisto potihem, verjetno zaradi gromozanske sreče, smo se hitro razšli in odhiteli domov. Samo, da smo spet doma.

Dolgo časa je trajalo, da smo vse dojeli, v kakšnih razmerah smo opravljali naše poslanstvo in ga tudi dostojno opravili. To je le naša ocena. Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije pa se nam je zahvalilo za opravljeno delo velikega pomena za našo domovino. To opravljeno delo nam bo verjetno ostalo globoko v srcih, saj so bile razmere resnično zelo, zelo težke. Prav zaradi vseh teh neprijetnosti je bila savska skupina tokrat s strani festivala ocenjena s trojko za disciplino na festivalu. To se ni zgodilo ne prej in ne vse do danes na nobenem festivalu. Danes nam je razumljivo, da smo v tisti težki situaciji hoteli od organizatorja mogoče le malo preveč, saj tudi njim ni bilo dano, da nam bi lahko odgovorili, kaj se dogaja doma, in tudi oni niso mogli ustreči številnim željam po zvezi z našimi domačimi.

Še danes ob vstopu v garderobne prostore savske skupine lahko opazimo že pred dvajsetimi leti odložene jugoslovanske kostume in jugoslovansko zastavo ter tudi stensko uro, ki so jo godci kar tako kupili v Kanadi na ulici, pa še vedno teče. To je velik spomin, ki ne bo pozabljen in se ga je vredno spominjati prav ob takšnih jubilejih, kot je tokratna že dvajseta obletnica osamosvojitve naše domovine in tudi dvajseta obletnica gostovanja folklornikov Save v Kanadi.

Zvonko Gantar

Preporod ansambla Kolo

Pred osemindvajsetimi leti se nam je zadnjikrat v ljubljanskih Križankah predstavil profesionalni folklorni ansambel "Kolo" iz Beograda. Tokratno uspelo predstavitev je organizirala naša članica, skupina "Mladost" iz Ljubljane, kakor tudi predstavitev na predvečer v portoroškem avditoriju.

Resnici na ljubo je treba priznati, da smo dolga leta na to skupino gledali kot na prinašalca "sorealistične stilizirane folklore" nekdanjega sovjetskega tipa, a z velikim olajšanjem smo spoznali, da gre tokrat le za nekaj povsem drugega. Novi umetniški direktor **Radojica Kuzmanović** je v 16 točk obsegajočem sporedu združil tako odrske priredbe nam znanih starejših koreografov (Skovran, Putnik, Đorđević) kot tudi mlajših (Rac, Kuzmanović). A najbolj pomembno je, da ni bilo več sledi baletno obarvanih priredb Brane Markovića. Ansambel se je resnično lotil odrskega prikazovanja izvirnega plesnega melosa, čeprav smo v dveh priredbah še vedno lahko zasledili občinstvu namenjeni nekdanji stilizaciji (ciganski ples in Vranje). Belokranjski plesi Mirka Ramovša so bili izvedeni nekoliko prehitro in s tipično srbsko narodno glasbeno spremljavo, a sicer povsem korektno. V vseh drugih točkah sporeda pa smo bili priče vrhunškega odrskega ustvarjanja. To velja predvsem za odlično plesno tehniko, kjer nismo zasledili niti enega napačnega koraka, kot tudi za izredno mimiko in urejene noše. K temu je treba dodati tudi dodelano vokalno tehniko, kakršno nam, žal, običajno predstavljajo le nekatere gostujoče skupine. V tem pogledu beograjsko "Kolo" ni zaostajalo niti najmanj za pri nas priznanima ansambloma "Lado" in "ZFA dr. Ivan Ivančan".

Za glasbeno spremljavo je skrbel 14 članski profesionalni orkester, kjer nam je še zlasti ugajala predstavitev narodnih glasbil *gajde, kavala, okarine, dvojnice in frule*.

Med številnim občinstvom pa smo pogrešali mnoge veterane naših folklornih skupin, razen COF-a, ki so nekdanj izvajale tokrat predstavljene plesne. Mar smo pozabili na nekdanjo skupno plesno dediščino? Ali smo pač mislili, da nam prinašajo vedno le stilizirano obdelavo ljudskega plesa? Tokrat nam tega zanesljivo niso!

dr. Bruno Ravnikar

Otrinovih 80 let

Poizkušala bova na kratko orisati razloge, zaradi katerih slovenska kulturna društva Iku Otrinu ob njegovem delovnem in življenjskem jubileju izražajo najglobljo hvaležnost in občudovanje. Rada bi, da bi najine besede izrazile vsaj delček občutkov, ki jih gojijo plesalci do svojega izjemnega mentorja.

Ika Otrina je začaral v balet Pino Mlakar s svojim "Vragom na vasi", kar je spremenilo njegove umetniške nazore in življenje v celoti. Rosno mlad je postal član njegovega plesnega ansambla in popolnoma prepričan zagovornik njegove filozofije, da ples ni mehanika, ampak komunikacija. Sleherna kretanja je sporočilo. Kot njegov prvi učitelj je tudi on ostal celo življenje eksperimentalni koreograf in raziskovalec. Ne zavedamo se dovolj, koliko novih "celin" nam je odkril v svojih trinajstih prazvedbah po lastnih scenarijih. Da je to žal res, je nedavno sam ponazoril s primerom svoje postavitve baleta "E=mc²", protesta proti atomski bombi, kar v Londonu nek drug koreograf pravkar reklamira kot svojo izvirno idejo, mi pa Otrinove inovativne in v šestdesetih zelo odmevne koreografije ne moremo pokazati, ker so jo v arhivu RTV preprosto zbrisali. Če si mislijo prihajajoči umetniki širiti prostor zase na takšen način, da brišejo odhajajoče umetnike, se umetnosti na sploh slabo piše!

Otrinov umetniški opus je vseobsežen in sega v mnoge dele sveta in v številne baletne hiše. A koncept, ki označuje njegovo ustvarjalno obzorje, se imenuje "ples", ne "balet". Ta dodatna širina je prišla še posebej do izraza pri njegovem raziskovalnem in pedagoškem delu, ki bi ga lahko opredelili kot "Otrinovo šolo". Njegova metoda ima visoko ceno v tujini, še posebej v Nemčiji, Italiji, Švici in ZDA. Običajno sam doda: »Nemo propheta in patria...« (Nihče ni prerok v svoji domovini.)

Morda so njegov ustvarjalni značaj še najbolj zadeli v utemeljitvi Glazerjeve nagrade, ki jo je prejel pred petnajstimi leti: "Iko Otrin je samosvoja umetniška osebnost, ki v svojih koreografijah tenkočutno združuje akademski ples s sodobnimi plesnimi tokovi. Ne gre mu za zunanji blišč in efekt, ampak za jasno dramaturško linijo in sporočilnost predstave. Takšne sinteze je sposobna samo ustvarjalna umetniška osebnost."

Za Otrina samoumevno, za kulturna društva pa osrečujoče je njegovo ustvarjalno angažiranje na področju folklorne. Za svojega koreografa ga imajo: beograjsko *Kolo*, skopski *Tanec*, sploh pa mnoge

kakovostne slovenske folklorne skupine, še posebej na Štajerskem. Z akademsko folklorno skupino Študent se je srečal že v 60-ih letih prejšnjega stoletja. Bil je izobražen etnolog, glasbenik in koreograf. To so idealna in vsa možna znanja za vrhunsko poustvarjanje tudi ljudske plesne dediščine. V mariborskem Študentu je v vseh obdobjih uspešnega ustvarjanja in poustvarjanja postavil številne koreografije, ki so jih odlikovale dinamičnost, sporočilnost, odrska in plesna perfekcija in raznovrstnost uporabe posamičnih plesov. Predvsem pa je znal ustvariti plesalca (plesalko), da je na odru izražal energijo, izjemno mimičnost, medsebojni odnos, igrivost, občutek za prostor in odlično plesno tehniko.

Leta 2004, ob 40. letnici Akademске folklorne skupine Študent iz Maribora, je s tremi plesnimi zasedbami ustvaril nepozabno odrsko predstavo slovenskih ljudskih plesov, ki jih je na samo njemu svojstven način koreografsko in scensko obdelal, kar je bila tudi ena od njegovih dolgoletnih želja, ki jo je prav na tem koncertu tudi uresničil. »V objemu sonca« je bil naslov te odrske umetnine, kjer je na začetku bil pokazan prvinski gib skozi mističnost, končalo pa se je z znano skladbo Marjana Kozine »Bela krajina«. Po njegovi zaslugi je za sto in sto Kudovcev postalo vodilo njegova misel, da je ples del človekovega življenja.

Leta 2001 je predlagal ustanovitev "društva za kulturno vzgojo mladih" in leto kasneje je Miro Drevenšek – Šrauf ustanovil KUD "Krog", ki sledi Otrinovi plesni filozofiji in ga sprejema kot svojega umetniškega mentorja. Zanj je bilo uvajanje otrok v plesno umetnost zmeraj v središču, saj so prvi koraki odločilni za celo življenje. Ni dvoma, da 300 ponovitev njegove koreografije "Baletni čeveljčki pripovedujejo" za otroke po vsej Sloveniji še danes zagotavlja polne dvorane na baletnih predstavah. Nekoč je svojo koreografijo Pike Noga-vičke na Čipcijevo glasbo pospremil z naslednjo mislijo: "Če si to priznamo ali ne, bi želeli v bistvu ostati otroci ... Da bi bili obenem močni in nežni, da bi lahko premagali vse probleme, da v sebi ne bi gojili sovraštva, da bi bili čisti in nedolžni, kot smo bili v otroštvu. Radi bi imeli nadnaravne sposobnosti in živeli v svetu domišljije, ne pa v tej vsakodnevnosti, ki je obremenjena z neusmiljenim bojem za preživetje ter polna sovraštva in preprirov, na katere se nam že gabi odzivati."

Januarja letos, na svoj 80. rojstni dan, je zaklical po Radiu Maribor: "Mladi, plešite! Vseeno kaj. Ples je življenje. Ples je veselje!"

Franci Pivec in Vasja Samec

Mladi plesalci društva Krog

Letošnji Folkart bo potekal med 28. 6. in 2. 7. 2011. Nastopale bodo skupine iz Bolgarije, Čila, Hrvaške, Irske, Poljske, Severne Osetije in Slovenije. Na fotografiji skupina iz Bolgarije (foto: arhiv Narodnega doma Maribor)